

ΚΟΠΗ ΑΓΙΟΒΑΣΙΛΙΑΤΙΚΗΣ ΠΙΤΑΣ

Η Ενορία μας διοργανώνει την ετήσια κοπή της αγιοβασιλιάτικης πίτας

την **Κυριακή 22 Ιανουαρίου** και ώρα **6:00 μ.μ.**

με σκοπό να δώσει μία ακόμα ευκαιρία να επικοινωνήσουμε μέσα

σ' ένα ευχάριστο και γιορτινό περιβάλλον, να αυτλήσουμε δύναμη και να ξεκινήσουμε με ελπίδα, με αγάπη και με συμπαραστάτη το Χριστό μας το νέο έτος 2012.

Σας περιμένουμε στο μαγαζί **PRIMA BEPA (Μητσαλέας)** Τιμή εισιτηρίου : 10 €
Θα είναι τιμή μας να παρευρεθείτε στην εκδήλωση.

Με αγάπη Χριστού

Γιά το Εκκλησιαστικό Συμβούλιο

Ο Εφημέριος π. Χαράλαμπος Ραμαντανάκης

ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ

Με τη χάρη του Χριστού και την ευλογία της Παναγίας μητέρας Του ξεκινήσαμε, μετά από μεγάλη και χρονοβόρα γραφειοκρατία, την ανέγερση του Νέου Ιερού Ναού. Ευχαριστούμε ολόθερμα τους ευλαβείς ενορίτες μας για τη βοήθεια που προσέφεραν είτε οικονομικά είτε με την ηθική συμπαράστασή τους. Να ξέρετε ότι με φόβο Θεού και σεβασμό προς εσάς επιτελούμε αυτό το έργο. Τέλος παρακαλούμε να συνεχίσετε κάθε μήνα να στηρίζετε αυτήν την προσπάθεια, για να ολοκληρώσουμε αυτό που έχουμε υποσχεθεί προς τιμή της Παναγίας Παραβουνιώτισσας. Μπορείτε να δηλώσετε το όνομά σας ως μηνιαίο συνδρομητές ανεγέρσεως. Δεν είναι αναγκαίο να προσφέρετε μεγάλα ποσά, και το 1€ δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητο ποσό. Αγίασον, Κύριε, τούς αγαπώντας την ευπρέπειαν του οίκου Σου.

ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Κάποτε σε μία μεγάλη πόλη θέλανε να κτίσουν ένα ναό. Το όνομα αυτού που θα πρόσφερε τα περισσότερα θα γραφόταν στα προπύλαια του ναού με ανεξίτηλα γράμματα από το χέρι του Θεού. Όλοι πρόθυμα βοηθούσαν, μα πιο πολύ ο βασιλιάς, γι' αυτό και όλοι πίστευαν πως το όνομά του ήταν το επικρατέστερο. Όταν όμως τελείωσε ο ναός, το χέρι του Θεού έγραψε ένα όνομα τελείως άγνωστο. Ήταν το όνομα μιας γριούλας. Ο βασιλιάς την κάλεσε και την ρώτησε τι πρόσφερε στο ναό και γράφτηκε το όνομά της. Κι εκείνη απάντησε: «Τίποτε, βασιλιά μου, μόνο όταν τα βοϊδάμαξα τα δικά σου που κουβαλούσαν τα μάρμαρα για το ναό, στην ανηφόρα βογγούσαν, εγώ πήγαινα, τα χάιδευα και τους έδινα σανό». Στα μάτια του Θεού ποτέ δε λάμπουν οι ποσότητες που προσφέρουμε, αλλά οι διαθέσεις και οι προθέσεις που διαθέτουμε.

ΤΟ ΕΘΙΜΟ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΙΤΑΣ

Ο Ιουλιανός ο παραβάτης, Ρωμαίος αυτοκράτορας στην Ανατολή, πηγαίνοντας στην Περσία να πολεμήσει, πέρασε κοντά από την Καισάρεια. Τον προϋπάντησε τιμητικά ο παλιός συσπουδαστής του στην Αθήνα, ο Επίσκοπος τώρα Βασίλειος, μαζί με το λαό. Ο αυτοκράτορας απαίτησε δώρα βασιλικά, αλλά ο ασκητής Επίσκοπος μην έχοντας τι άλλο να του δώσει, του πρόσφερε 3 κριθίνα ψωμιά. Ο Ιουλιανός του έδωσε, σαν αντιδώρημα, χορτάρι από το λειβάδι. Ο Άγιος βλέποντας την καταφρόνηση του βασιλιά του είπε: «Εμείς, βασιλιά, σου προσφέραμε από 'κείνο που τρώμε, κι εσύ μας αντάμειψες από 'κείνο που εσύ τρως. Ο βασιλιάς θύμωσε και απείλησε πως όταν επιστρέψει, θα κάψει την πόλη και θα τιμωρήσει το Βασίλειο. Ο Άγιος ζήτησε από το λαό να μαζέψουν ό,τι πολύτιμο είχαν και να το προσφέρουν στο βασιλιά όταν θα ξανάρθει, για να κατευνάσουν την οργή του. Οι χριστιανοί έκαναν όλοι όπως τους είπε. Ο Ιουλιανός όμως σκοτώθηκε στον πόλεμο και έτσι δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει τις απειλές του. Βλέποντας το θαύμα οι χριστιανοί δε θέλησαν να πάρουν πίσω την περιουσία τους. Ο Άγιος τους επαίνεσε και έδωσε στον καθένα το 1/3 των όσων πρόσφερε και με τα υπόλοιπα έκτισε νοσοκομεία, πτωχοκομεία, ορφανοτροφεία. Η παράδοση του λαού λέει πως ο Επίσκοπος Βασίλειος βρέθηκε σε δύσκολη θέση: πώς να μοιράσει τα χρυσαφικά στους κατοίκους της πόλης του; Να τους καλέσει; Φοβήθηκε μη τους πιάσει πλεονεξία και κοιτάξει ο καθένας να πάρει τα καλύτερα κοσμήματα. Γι' αυτό έκανε κάτι καλύτερο: ζήτησε να ζυμώσουν μικρά ψωμάκια και σε κάθε ψωμάκι να βάλουν κι από μερικά χρυσαφικά. Μετά τα μοίρασε σαν ευλογία στους πιστούς. Όταν κάθε οικογένεια έκοβε το ψωμάκι, έβρισκε τα δικά της χρυσαφικά. Από τότε φτιάχνουμε τη βασιλόπιτα με το φλουρί, την 1^η μέρα του χρόνου.

ΣΥΝΑΞΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

7 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Ο άγιος Ιωάννης ο πρόδρομος, γεννήθηκε από ένα θεοσεβές ζευγάρι, τον προφήτη Ζαχαρία και την αγία Ελισάβετ, που ήταν συγγενής της Παναγίας μας. Η Ελισάβετ ήταν στείρα και γέρασε, κουβαλώντας την ντροπή της ατεκνίας. Όμως ο Θεός απάντησε στις προσευχές τους και τους χάρισε ένα χαριτωμένο αγοράκι. Του έδωσαν το όνομα Ιωάννης, όπως είχε προαναγγεληθεί από τον Αρχάγγελο.

Την εποχή εκείνη βασιλευσε ο Ηρώδης, ο οποίος μαθαινοντας για τη γέννηση του Κυρίου, διέταξε τη θανάτωση όλων των νηπίων μέχρι 2 ετών. Πώς όμως σώθηκε ο Τιμίος Πρόδρομος; Σύμφωνα με μία παράδοση, ένας βράχος άνοιξε στα δύο και η Ελισάβετ έκρυψε τον Ιωάννη κι έτσι γλύτωσε από τη λύσσα του κακού βασιλιά. Έτσι δικαιολογείται και η ζωή του στην έρημο.

Από μικρός είχε πολλές αρετές και επειδή μελετούσε το Θείο νόμο, όλα τα του κόσμου, τα θεωρούσε δευτερεύοντα και κατώτερα από την τήρηση του νόμου του Θεού. Η τροφή του ήταν αγριόμελο και χόρτα, ενώ το σώμα του το κάλυπτε με τρίχινο ρούχο.

Στο κήρυγμά του, καλούσε τους ανθρώπους σε μετάνοια και τους βάπτιζε στα νερά του Ιορδάνη. Προετοίμαζε το δρόμο για τον ερχομό του Σωτήρα Χριστού, γι' αυτό ονομάστηκε

«Πρόδρομος». Ο ίδιος βάπτισε τον Ιησού κι έτσι είναι γνωστός ως «Βαπτιστής». Ο Κύριος αγαπούσε ιδιαίτερα τον Ιωάννη και είπε ότι «δε γεννήθηκε από γυναίκα, άνθρωπος σπουδαιότερος από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή».

Βασιλιάς την περίοδο εκείνη, ήταν ο Ηρώδης Αντίπας, ο δεύτερος γιος του Ηρώδη που αποκεφάλισε όλα τα βρέφη της Βηθλεέμ. Αυτός ζούσε παράνομα με τη γυναίκα του αδελφού του, την Ηρωδιάδα, που είχε μια κόρη τη Σαλώμη. Ο άγιος Ιωάννης έλεγχε την διαφθορά και την αμαρτία που επικρατούσε στο βασίλειο. Αυτός ήταν και ο λόγος που ο βασιλιάς τον έκλεισε σε σκοτεινή και υγρή φυλακή, ώστε να μην ακουστεί ξανά η φωνή του. Όταν αργότερα ο Ηρώδης γιόρταζε τα γενέθλιά του με πολλούς άρχοντες, η Σαλώμη χόρευε με προκλητικό ένδυμα, έξαλλο χορό. Ο βασιλιάς ευχαριστήθηκε τόσο πολύ που της είπε να του ζητήσει ό,τι θέλει ακόμα και το μισό του βασίλειο. Εκείνη με προτροπή της μητέρας της, ζήτησε την αγία κεφαλή του Ιωάννη σε ασημένιο πιάκα. Με αυτό τον τρόπο θανατώθηκε ο μεγαλύτερος από όλους τους προφήτες, γι' αυτό και αποφεύγουμε να γιορτάζουμε τα γενέθλιά μας, ενθυμούμενοι το θλιβερό αυτό γεγονός.

Όμως αξίζει να μάθουμε και το τέλος των βασιλιάδων. Ο πρώτος βασιλιάς Ηρώδης θέλοντας να παρατείνει τη βασιλεία του, θανάτωσε αθώα νήπια. Κι εκείνος έζησε 3 χρόνια μόνο μετά τη γέννηση του Χριστού, αποδεικνύοντας με το θάνατό του την ελαχιστότητα των δυνάμεων του ανθρώπου. Ο γιος του, Ηρώδης Αντίπας με τη γυναίκα του τιμωρήθηκαν για την αμετανοησία τους. Λίγα χρόνια μετά ο αυτοκράτορας Καλλιγούλας, ανέβηκε στο θρόνο και τους εξόρισε, στη Γαλλία και αργότερα στην Ισπανία. Έτσι χωρίς τιμές βασανίστηκαν πολύ και βρήκαν άδοξο τέλος. Μάλιστα η Σαλώμη, μια μέρα που περνούσε πάνω από έναν ποταμό, ο πάγος έσπασε, το σώμα της βούλιαξε στα παγωμένα νερά και ο λαϊμός της σκίστηκε από τους αιχμηρούς πάγους. Έτσι βρήκε τον ίδιο θάνατο με αυτόν που είχε ζητήσει για τον Άγιο Ιωάννη.

ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΚΑΙ ΣΑΡΑΝΤΙΣΜΟΣ

Μόλις πέρασαν σαράντα ημέρες από την γέννηση του Θεανθρώπου, προσεφέρθη ο Κύριος στο ιερό από την Μητέρα Του, και υποδέχθηκε Αυτόν ο πρεσβύτες Συμεών. Κατά τη διάταξη του Μωσαϊκού νόμου κάθε πρωτότοκο αρσενικό παιδί ήταν αφιερωμένο στο Θεό, και προς τούτο γινόταν μία συγκεκριμένη τελετή στο ναό, που περιλάμβανε και προσφορά δύο τρυγόνων ή περιστερών.

Αφού έλαβε ο πρεσβύτες Συμεών τον Κύριο της δόξης στα χέρια του είπε το «Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλόν σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου ἐν εἰρήνῃ...». Τώρα, δηλαδή, Κύριε, ας πεθάνω, αφού είδα το Σωτήρα του κόσμου. Διότι αυτό περίμενε χρόνια ο δίκαιος Συμεών να δει με τους οφθαλμούς του τον Κύριο και Θεό του. Και πλέον ευτυχισμένος μπορούσε να υπάγει εις τὰς ἀγκάλας τοῦ Θεοῦ.

Από αυτή την αναφορά, γίνεται κατανοητό ότι ο σαραντισμός έχει τις ρίζες του στην εποχή του Μωυσή (καθώς αυτό το στοιχείο το αντλούμε μέσα από τον Μωσαϊκό νόμο). Λέγοντας «σαραντισμό», εννοούμε ότι η μητέρα προσφέρει το νεογέννητο στο ναό και αυτό προς δόξαν του τριαδικού Θεού.

Η γυναίκα λοιπόν, κατά το πρότυπο της Παναγίας, έπειτα από σαράντα ημέρες, όπως όρισαν οι πατέρες πηγαινει το βρέφος στο ναό για δυο λόγους. Πρώτον, για να εισάγει το βρέφος στο ναό, ώστε αυτό να μπορεί στη συνέχεια να βαπτισθεί και να συμμετάσχει στην εν Χριστώ λατρευτική ζωή, και δεύτερον για να καθαρισθεί και αυτή (καθώς οι ευχές του σαραντισμού αναφέρονται και στον καθαρισμό της γυναίκας).

Παρατηρούμε ότι, όταν η γυναίκα έρχεται στο ναό για να λάβει υπό του ιερέως την ευχή του σαραντισμού, ο ιερεύς δεν την αφήνει να μπει στον κυρίως ναό, διότι θεωρείται ακόμα ακάθαρτη. Ακάθαρτη και όχι αμαρτωλή, όπως το συγχέουν πολλοί άνθρωποι στις ημέρες μας. Η γυναίκα δεν διέπραξε καμία αμαρτία, αντιθέτως έφερε στον κόσμο έναν άνθρωπο. Ακαθαρσία θεωρείται ό,τι αποβάλλεται από τον ανθρώπινο οργανισμό, δια τούτο και παραμένει η γυναίκα έπειτα από την κύηση στον οίκο της για σαράντα ημέρες, ώσπου να καθαριστεί πλήρως και να μπορεί να συμμετάσχει και πάλι στη λατρευτική ζωή της εκκλησίας. Γι' αυτό το λόγο και διαβάζει ο ιερεύς την ευχή στον πρόναο του ναού και έπειτα καθώς λαμβάνει στα χέρια του το βρέφος και το εισάγει στον κυρίως ναό, τότε και η γυναίκα, αφού έχει καθαρισθεί από τις ευχές, ασπάζεται μετ' ευλαβείας τις εικόνες. Όλα αυτά γίνονται προς μίμηση του σαραντισμού του Κυρίου.

Η ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ

Μια αληθινή ιστορία

Πριν πολλά χρόνια και μετά τη λήξη του εμφυλίου σπαραγμού, σε κάποιο χωριό έγινε ένας φόνος για πολιτικούς λόγους. Κατηγορήθηκε, λοιπόν, κάποιος χωριανός, ονόματι Πέτρος Γ. και με τις μαρτυρίες 5 συγχωριανών του καταδικάστηκε σε 30 χρόνια φυλάκιση στις αγροτικές φυλακές. Μέρα-νύχτα όμως διαλαλούσε ότι ήταν αθώος. Στις φυλακές αυτές πήγαινε 1 φορά το μήνα ένας ευλαβέστατος ιερέας. Λειτουργούσε στο εκκλησάκι των φυλακών και μετά δεχόταν για εξομολόγηση όσους εκ των φυλακισμένων το επιθυμούσαν. Πήγε και ο Πέτρος και εξομολογήθηκε στον ευλαβή εκείνο ιερέα και βεβαίωσε με όρκους ότι ήταν αθώος. Από τότε που εξομολογήθηκε άλλαξε τελείως διαγωγή: προσήυχετο με το Όνομα του Ιησού Χριστού, μελετούσε το Ευαγγέλιο και κοινωνούσε των Αχράντων Μυστηρίων, σκορπώντας σε όλους τους συγκρατούμενους του πολλή καλωσύνη. Συγχωρούσε δε με όλη του την καρδιά και τους κατηγορούς του και αυτόν ακόμα τον άγνωστο φονιά. «Δε φταίνει οι καημένοι», έλεγε. «Φταίει το πολιτικό και ιδεολογικό πάθος, φταίει και ο διάβολος που τους σκοτεινίασε το μυαλό και έτσι κρύψανε την αλήθεια. Θεέ μου συγχώρεσέ τους... και από μένα να 'ναι συγχωρεμένοι... και χάρισέ τους προπαντός και ιδιαίτερος φωτισμό και υγεία». Ο ιερέας πεπεισμένος για την αθωότητά του προσπάθησε μέσω κάποιων δικηγόρων να τον αποφυλακίσει, αλλά δεν τα κατάφερε. Έτσι πέρασαν 19 χρόνια. Όταν αποφυλακίστηκε ήταν πλέον 50 ετών. Στο χωριό δεν έγινε δεκτός, επειδή τον πίστευαν όλοι για φονιά. Μετακόμισε λοιπόν σε μια γειτονική πόλη και έκανε τον εργάτη, τον οικοδόμο και κυρίως το μαραγκό, δουλειά που έμαθε στη φυλακή. Εκεί στην πόλη συνέχισε να προσεύχεται, να συμμετέχει στα Μυστήρια και να τηρεί τις ευαγγελικές εντολές. Η Ευχή και το Ευαγγέλιο ήταν το οξυγόνο της ζωής του. Μια κοπέλα 42 ετών, θεολόγος σε κάποιο Γυμνάσιο της περιοχής, πληροφορήθηκε από τον Πνευματικό των φυλακών, που ήταν και δικός της Πνευματικός, τα πάντα για τον Πέτρο Γ. και ιδιαίτερος για το πόσο ήταν αφοσιωμένος στο Χριστό και στην Εκκλησία Του. Πήγε τον βρήκε και κατόπιν τον ζήτησε η ίδια σε γάμο!... Από τον ευλογημένο αυτό γάμο προήλθαν 2 παιδιά υγιέστατα. Ύστερα από μερικά

χρόνια στο χωριό που έγινε ο φόνος, κάποιος αρρώστησε βαριά με ανεξήγητους φοβερούς πόνους σε όλο του το σώμα. Οι γιατροί δεν μπόρεσαν να τον

βοηθήσουν, ούτε καν να εντοπίσουν την αιτία.

Όταν γύρισε στο σπίτι του από το νοσοκομείο, άρχισε να κραυγάζει μέσα στους φοβερούς του πόνους ότι αυτός ήταν ο φονιάς και με τους 4 ψευδομάρτυρες τους οποίους εξαγόρασε με μεγάλα χρηματικά ποσά, κατηγορήσαν τον Πέτρο που συμπτωματικά περνούσε από εκείνο το σταυροδρόμι την ώρα που έγινε ο φόνος. Φώναξαν τον αστυνόμο του χωριού και υπέγραψε την ομολογία της ενοχής του. Στο χωριό προκλήθηκε σύγχυση, ταραχές και πολλές κατάρες που βάραιναν το φονιά. Παρά ταύτα η ψυχή του φονιά δεν έβγαινε, αλλά εξακολουθούσε να τσιρίζει και να κραυγάζει. Ο Πέτρος όταν το έμαθε, δε θέλησε ούτε να πάρει εκδίκηση, ούτε μήνυση να κάνει για να αποκαταστήσει την τιμή του, αλλά τι έκανε; Πήγε στο σπίτι του φονιά. Αυτός όταν τον είδε πάγωσε και τον κοιτούσε με τα μάτια γουρλωμένα από έκπληξη. Είπε λοιπόν ο Πέτρος στο φονιά. «Γιώργο, σε συγχωρώ με όλη μου την καρδιά... και σ' ευχαριστώ, γιατί ήσουν η αιτία να γνωρίσω το Χριστό με την Εκκλησία Του και τα Άγια Μυστήρια της. Εύχομαι να Τον γνωρίσεις κι εσύ με μετάνοια και προσευχή!». Τον αγκάλιασε, τον φίλησε και έφυγε, ενώ κάποια δάκρυα κρυφά έτρεχαν από τα μάτια του. Ο θρίαμβος της δικαιοσύνης του Θεού ήλθε ύστερα από 35 χρόνια! Αλλά υπήρξε και θρίαμβος της εμπιστοσύνης του Πέτρου στην Πρόνοια του Θεού και της αδιάλειπτης προσευχής. Ο Θεός τον αντάμειψε για την υπομονή και τη μακροθυμία που έδειξε τόσα χρόνια. Ευλογήθηκε η μετέπειτα ζωή του, όπως είπαμε, μ' ένα χριστιανικό γάμο και με οικογένεια που ήταν «κατ' οίκον Εκκλησία» και με 2 τρισευλογημένα παιδιά. Και μάλιστα μετά την ολοκάρδια συγχώρηση που έδωσε στο φονιά, πολλαπλασιάστηκε η ευλογία του Θεού στο σπιτικό του. Είχε τη Χάρη του Θεού πάνω του, την ευλογία της Παναγίας, την προστασία των Αγίων και τη συμπαράσταση των Αγγέλων. Όταν πέθανε σε ηλικία 80 ετών, Άγγελοι και Αρχάγγελοι πλημμύρισαν το δωμάτιό του και αυ-

τοί παρέλαβαν την ψυχή του. Αφού έκανε για τελευταία φορά το σταυρό του ο Πέτρος είπε: «Άγγελέ μου, Άγγελέ μου δεν την αξίζω αυτήν την τιμή» και κοιμήθη. Αυτό το επιβεβαιώνει ο 90χρονος ιερέας που ήταν παρών στο θάνατό του.

Από το βιβλίο: Η Ευχή μέσα στον κόσμο,
του πρωτοπρ. π.Στεφάνου Αναγνωστόπουλου

ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ

Ξεριζωμένοι πρόσφυγες
Απ' τη Μικρά Ασία,
Εκεί, που όλοι αφήσατε
Και μια περιουσία.
Εκεί όπου γκρεμίστηκαν
Όλα τα ιδανικά σας
Και μέσα στα συντρίμια τους
Θάφτηκαν τα όνειρά σας.
Εκεί που ξεριζώθηκαν
Βίαια οι καρδιές σας,
Μα μέσα τους,
Θα μένουν αλησμόνητες
Οι όμορφες πατρίδες.
Και εκεί θε να τις έχετε
Παντοτινά δικές σας.
Ήτανε τόση η βία των Τούρκων
Κι η μανία,
Που στο φευγιό σας
Πολύτιμη αποσκευή
Ήτανε μόνο μία,
Η Πάνσεμνη Εικόνα
Με την ΥΠΕΡ ΑΓΙΑ.
Αυτή ήτανε η σκέπη σας
Αυτή η παρηγοριά σας
Αυτή ήταν η ελπίδα σας
Αυτή τα όνειρά σας.
Αυτή θα 'ναι οδηγήτρια
Για όλη τη ζωή σας,

Πυξίδα στο καράβι σας
Λιμάνι στην ψυχή σας.
Αυτή θα είναι αρωγός
Και πάντοτε μαζί σας.
Κι οι θύμησες απ' τα παλιά,
Θα 'ναι λαμπάδες άσβεστες
Για σας, μες την καρδιά.
Η υποδοχή στον τόπο μας
Ψυχρή, ρατσιστική,
Κι ίσως ακόμα μέσα σας
Αυτό να 'ναι πληγή.
Μα πέρασαν τα χρόνια
Ζήσαμε τόσα πολλά μαζί
Αγαπημένοι πρόσφυγες
Του Μαρμαρά, της Γαλλιμής.
Κι έπαψε πια ν' ακούγεται
Αυτό το «εσείς κι εμείς» .
Με το σκληρό σας τον ξεριζωμό
Έχετε μεταφέρει
Και στις δικές μας τις καρδιές
Το άρωμα της πατρίδας σας
Τα ήθη σας, τα έθιμα
Και τον πολιτισμό.
Και για όλη την Ερέτρια
Κι όλη την προσφυγιά
Είναι η ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑ
Ακοίμητο καντήλι
Και ανοιχτή αγκαλιά.

Ποίημα της κ Αναστασίας
Σαλεμή-Φουρμούζη

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΑΠΟ ΤΙΣ 10 ΓΕΝΑΡΗ
2012

ΞΕΚΙΝΑ ΚΑΙ ΠΑΛΙ
Η ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ
ΚΑΙ Ο ΚΥΚΛΟΣ
ΤΩΝ ΟΜΙΛΙΩΝ.

4 : 15 έως 6 : 15

Η 1^η ομιλία για το νέο έτος
έχει θέμα την «Αποκάλυψη»,
του Αγ. Ιωάν. του Θεολόγου

Η ΡΩΓΜΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΝΑΣ

Μια γερόντισσα κουβαλούσε νερό με 2 μεγάλες στάμνες, κρεμασμένες από τους ώμους της. Η μία στάμνα ήταν γερή και ξεχειλίζει από δροσιά και φούσκωνε καμαρωτή, καθώς ούτε σταγόνα δεν της έπεφτε στη γη· είχε πλαστεί αψεγάδιαστη μετέφερε όλη την ποσότητα νερού που έπαιρνε. Η άλλη στάμνα είχε μια ρωγμή και ντρεπόταν για την ατέλειά της. Για ποιο σκοπό τάχα να είχε κατασκευαστεί; Ήταν δυστυχισμένη και δεν μπορούσε να συγκρατήσει τα νερένια δάκρυά της. Γι' αυτό και στο τέλος της μακριάς διαδρομής από το ρυάκι στο σπίτι έφθανε μισοδάεια. Έτσι για 2 ολόκληρα χρόνια η γερόντισσα κουβαλούσε καθημερινά μόνο ενάμισι δοχείο νερό στο σπίτι της. Αφού πέρασαν 2 χρόνια η ραγισμένη στάμνα δεν άντεχε άλλο τον ελαττωματικό εαυτό της και έσπασε τη σιωπή: «Πόσο ντρέπομαι για τον εαυτό μου! Θέλω να σου ζητήσω συγγνώμη», είπε στη μεγάλη γυναίκα ένα απομεσήμερο, ενώ επέστρεφαν από την πηγή. «Μα γιατί; Γιατί νιώθεις ντροπή;», ρώτησε η ηλικιωμένη. «Ε, να! Εδώ και 2 χρόνια μεταφέρω το μισό νερό, που μου απομένει, λόγω της ρωγμής μου· και εξαιτίας μου κουράζεσαι άδικα και εσύ!». Η γερόντισσα χαμογέλασε: «Παρατήρησες ότι σε όλο το δρομάκι υπάρχουν λουλούδια μόνο από τη δική σου πλευρά και όχι στη μεριά της άλλης στάμνας; Διαπίστωσα την ατέλειά σου και τη χρησιμοποίησα. Φύτεψα σπόρους από τη μεριά σου και εσύ με τη ρωγμή τους πότιζες. Έτσι, 2 χρόνια τώρα μαζεύω τα άνθη μπουκέτα-μπουκέτα και στολίζω με αυτά το φτωχικό μου. Αν δεν ήσουν εσύ, δε θα μοσχομύριζε το σπίτι μου! Και η χαρά από τα χρώματά τους δε θα φτερούγιζε στην καρδιά μου». Δεν ήταν η ατέλεια της στάμνας που την έκανε ξεχωριστή, αλλά η ιδιαίτερη ικανότητα της γερόντισσας να διακρίνει και να αξιοποιήσει την αδυναμία της. Αν ο καθένας μας μετέτρεπε, σαν την ηλικιωμένη, τις ατέλειες-ρωγμές του διπλανού του σε κάτι όμορφο και χρήσιμο, σίγουρα ο κόσμος μας θα ήταν καλύτερος.

Περιοδικό: «Η δράσις μας»

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΝΤΥΠΟ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΠΑΡΑΒΟΥΝΙΩΤΙΣΣΑΣ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΙΕΡΕΑΣ Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΡΑΜΑΝΤΑΝΑΚΗΣ
ΤΗΛ. 6939187930
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΚΑΤΗΧΗΤΡΙΩΝ
ΜΑΡΙΑ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ-ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ
ΜΑΛΑΜΑΤΕΝΙΑ ΚΙΑΚΗ-ΘΕΟΛΟΓΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΨΩΜΑ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΚΟΥΡΟΥΠΗ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΠΡΟΣΕΦΕΡΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
50€. ΤΟΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ.